

Det andre reisebrevet fra Kenya

Foreningen Hjelp til Selvhjelp i Afrika har startet et prosjekt ved Katulani Secondary School i Kitui i Kenya. Prosjektet starter med bygging av grisehus, oppdrett av gris og senere bygging av et biogassanlegg for gass til kjøkkenet ved skolen.

Grisehuset ved Katulani

Kirsten Markhus Underland og Frederick Evenrud fra Ski har nå vært 7 uker i Kenya og drevet bistandsarbeid for organisasjonen "Hjelp til Selvhjelp i Afrika". Vår oppgave og vårt ansvar er å gjennomføre prosjektet som Hjelp til Selvhjelp har samlet inn penger til. Vi skal sørge for at pengene blir brukt på riktig måte og kun til det de er ment for.

Kirsten og Frederick under mangotreet

Vi sørger for at støtten fra våre givere i sin helhet går til prosjektet og hjelper de nasjonale til å hjelpe seg selv.

Kombinasjonen grisehus og biogass er perfekt. I Kenya spiser de mer grisekjøtt enn landet klarer å produsere. Biogassen er ren energi og reduserer trehugst.

Arbeidet er utrolig spennende og vi er veldig stolte av å få sjansen til å gjøre en jobb som dette. Tusen takk til alle som bidrar til at dette prosjektet blir realisert!

Vårt ansvar er å sørge for at pengene kommer frem dit de skal og at hjelpearbeidet blir gjennomført på en etisk og moralsk måte

I praksis gjør vi dette ved at vi:

Bruker våre **lokale samarbeidspartnere** aktivt. Daniel er foreningens faste representant, deltar i alle våre prosjekter, er med på alle prosjektmøtene og kvalitetssikrer arbeidet. Muia er lokal prosjektleder og har lang erfaring fra ulike skoleprosjekter. Han involverer elever og foreldre på en god måte.

Vi **deltar i alle forhandlingene**, selv om Daniel og Muia er de som har ansvaret for gjennomføringen og sørger for at vi ender opp under det beløpet vi er blitt enige om.

Vi følger **opp byggingen daglig** og forestår all innkjøp av materialer sammen med Daniel og Muia.

Vi har innhentet priser flere steder og har nå forhåndsavtalte priser på hele vår spesifiserte materialliste. Vi **fører nøye regnskap og kontroll** på innkjøp og bruk av materialene. Muia har ansvaret for å levere ut materialer. Det er mange kontrollrutiner under et byggeprosjekt som dette og ingen håndterer penger eller materialer uten at det er andre tilstede og at det kvitteres for det som blir overlevert.

Vi **søker råd hos andre** organisasjoner med bistandserfaring. Vi har et godt samarbeid med personer som jobber i andre organisasjoner i Kenya. Norsk Luthersk Misjonssamband og Deaf Aid har vi jevn kontakt med. Vi prøver også å bygge opp kontakten med andre organisasjoner hvor våre prosjekter kan være aktuelt.

Vi **forankrer oss i lokalmiljøet** og involverer lokalbefolkningen i arbeidet!

Vi kom ned med et budsjett på 135 000 kroner til de oppgavene vi skulle gjennomføre. Det har vært flere utfordringer underveis, men **budsjettet holder!** Ved prosjektets oppstart besluttet vi å utvide størrelsen på grisehuset. Denne beslutningen var basert på at det grisehuset vi hadde planlagt var for lite til å drive en effektiv og lønnsom griseproduksjon. Vi er glad for at vi så dette så tidlig. Nå har skolen et helt annet utgangspunkt for å sette igang en god og lønnsom buisness. Målet er at etter 3 år skal Katulani grisefarm levere 120 griser til slakting hvert år. Dette har ikke medført at budsjettet totalt har økt fordi vi har spart inn midler på andre området.

Eksempel på hvordan vi forvalter pengene på en måte som hjelper lokalbefolkningen

I Kitui har det ikke regnet på 1 år og det er en kritisk situasjon for alle. Når folk ikke kan dyrke åkeren sin har de ikke mat til seg selv og dyrene, og ikke inntekter. Vårt prosjekt kan hjelpe noen av disse familiene ved at vi gir dem jobb i prosjektet. Situasjonen med vannmangel er jo også kritisk for vårt byggeprosjekt. Vi har valgt å ikke kjøpe vann som leveres fra store tankbiler. Istedenfor har vi tilbudt foreldre ved skolen å hente vann fra elva som ligger 2 km unna. Et Esel bærer 80 liter vann og "markedsprisen" er 28 Kenya shilling pr tur (ca 2,50 norske). Betalingen blir motregnet mot barnets skolepenger. Vi trenger til sammen 700 turer med eslene for å fylle opp vanntanken vi har til disposisjon.

Opplevelser som gjør inntrykk

En liten underernært og syk gutt er daglig innom huset vårt. Hver gang John ser meg begynner han å hyl-skrike og sånn har det vært siden første gang han så meg for 2 år siden. For noen dager siden satt jeg i solen, og noen starter opp en motorsag. John og storebroren er i nærheten og John blir livredd av den sterke motorduren. John slipper broren og løper opp til huset vårt. Den eneste voksne personen i nærheten er meg. Han sier ingenting - bare ser på meg. Jeg klapper på knærne mine og gir tegn til at han kan sitte på fanget mitt hvis han vil. Han vil - absolutt, han er jo livredd! Jeg benytter sjansen og stryker på gutten og trøster han det beste jeg kan. Jeg henter sukkertøy og han tygger opp drops etter drops. Jeg prøver å vise han hvordan han skal suge på dropsen, men han fortsetter bare å tygge. Han får 2 bananer og før jeg har satt meg ned er de oppspist. Han er skrubbsulten skjønner jeg. Jeg henter colaflasken min og gir han den. Jeg har ikke mat i nærheten. Han slapper av etter hvert og prøver faktisk å prate litt.

Gutten er en fattig, fillete, skitten og underernært afrikansk gutt og det er forferdelig trist å se han. Jeg har grått over denne gutten før. For 2 år siden holdt han på å dø og familien sier det er jeg som reddet han. Ikke fordi jeg gjorde noe spesielt - men fordi jeg gråt over han. Da ble familien presset av de andre familiemedlemmene til å ta han med til doktor. "Kanini tror ikke du tar deg skikkelig av gutten din" - var beskjeden han fikk. Faren hadde ikke penger og mente det ikke var hjelp i å gå til noen doktor. De hadde riktignok prøvd urter og litt forskjellig, men ingenting hjalp. Hva mer kunne en lege gjøre - enn å forlange penger for masse medisiner? Jeg ble med til sykehuset og diagnosen var lang. Jeg husker ikke alle sykdommene han hadde, men underernæring var en av dem. John er nå 4,5 år, men mindre enn 2 åringen vi bor sammen med i huset. Han har dårlig språk og er redd og stakkarslig.

Frederick bestemmer seg en dag får å ta et bilde av John, selv om gutten også er livredd kameraet. John begynner å gråte og søker trøst hos hushjelpen Benina. Frederick vil gjøre situasjonen bedre og spør hvor gammel gutten er. "Gutten nærmer seg 5 år" sier Benina. Synet av gutten som ligger som en baby inntil Benina, blir for sterk for Frederick. Han begynner å gråte og forsvinner inn på rommet sitt. "Jeg skulle ønske jeg kunne gjøre som hjemme og slå over på en annen kanal" - sier han. Det er tungt og oppleve sånne situasjoner. Bare denne ene familien har tilsammen 6 barn og har mistet 4. Vi hjelper denne familien ved å kjøpe tau av faren. Da er han nødt til å jobbe og familien får penger til mat. Vi må bare håpe at faren bruker pengene fornuftig og prioriterer barna.

Jeg vil ikke fotograferes!

**Reise og opphold dekkes i sin helhet av Kirsten og Frederick.
Hjelp til Selvhjelp i Afrika bidrar kun med midler til prosjektene.**

Vil du være med å støtte prosjektet?

Gå inn på vår hjemmeside www.selvhjelpiafrika.org og kjøp andeler i prosjektet.